

Hồi 41

Trộm Giỡn Trên Hoàn Trì Yến Bay Trên Mùng Kín

Lão ni theo dõi ra tới cửa thấy Tĩnh Bình đã đi xa rồi mới yên tâm thở dài một tiếng, rồi quay người đi vào trong am.

Bà ta ngó đầu nhìn vào trong tỉnh thất bên phải, thấy hai đồ đệ đang nằm ngửa trên giường, đôi mắt đang hau háu nhìn.

Hai nàng thấy lão ni vào, vội ngồi dậy đồng thanh hỏi:

- Khúc lão tặc đã đi chưa?

Lão ni gật đầu và hỏi lại:

- Hạ thí chủ đâu?

Huyền Tuệ đáp:

- Một lát nữa Hạ thí chủ sẽ quay trở lại, Hạ thí chủ quả thực là người khác thường, đoán trước thế nào lão tặc cũng tới nơi đây.

Lão ni thở dài nói tiếp:

- Phải, Hạ thí chủ là một kỳ tài trong võ lâm, những người như Tĩnh Bình dù là Chưởng môn của một bang phái thật nhưng sao bằng được ông ta.

Hãy nói về Tĩnh Bình. Y tiến thẳng ra ngoài, xa xa đã trông thấy treo mùng trắng, y ngăn người ra, khi tới cửa Hình Đường thì gặp Hồng Yến ở trong bước ra.

Trông thấy sơn chủ, Hồng Yến vội ngừng bước, chắp hai tay vái chào và nói:

- Thuộc hạ Mâu Hồng Yến tham kiến Sơn chủ.

Tĩnh Bình giơ tay phất lên một cái và hỏi:

- Miễn lễ, tại sao Hình Đường lại bố trí như thế này?

Hồng Yến lùi sang một bên, mặt nổi giận kinh ngạc đáp:

- Thế ra Sơn chủ không biết Lã đàn chủ chấp pháp đã chết hay sao?

Tĩnh Bình gật đầu đáp:

- Điều này ta đã biết rồi, Hạ đàn chủ chấp pháp vô tư, Lượng Tai đáng chết lắm.

Hồng Yến thấy Sơn chủ nói như vậy, có bao nhiêu lời muốn thưa cùng Tĩnh Bình cũng không dám nói nữa, vả lại y là một tay nịnh hót có tiếng, biết gièm pha Lạc Thiên không nổi, vội cười và nói tiếp:

- Hiện giờ Hạ đàn chủ đang ở trong đường xếp việc tang lễ cho Lã đàn chủ, ông ta thật là công tư phân minh, Sơn chủ biết khéo sử dụng người như vậy, nên việc làm bá chủ võ lâm thế nào cũng thành công chứ không sai, nhưng... nhưng...

Y nói tới đó hình như không tiện nói tiếp, Tĩnh Bình thấy vậy cả nghi liền lên tiếng hỏi:

- Mâu hương chủ có việc gì cứ nói đi, hà tất phải ấp úng vậy làm chi?

Hồng Yến vừa cười vừa đáp:

- Vì việc Lã đàn chủ mà Hạ đàn chủ tỏ vẻ nản chí lắm, đã ám thị cho mọi người hay sẽ ông ta sẽ rời khỏi nơi đây, nếu không phải là vì cường địch đến xâm phạm bốn sơn thì có lẽ Hạ đàn chủ đã lẳng lặng bỏ đi rồi!

Tĩnh Bình ngạc nhiên vô vùng, bụng bảo dạ rằng: "Nếu bây giờ ta gặp mặt y, chắc thế nào y cũng nghĩ là ta không tin cậy y, y sẽ xin ra đi, như vậy ta biết xử sự ra sao? Chi bằng ta không nên gặp y thì hơn?"

Nghĩ đoạn, y liền trầm giọng nói tiếp:

- Mâu hương chủ đừng có cho Hạ đàn chủ biết là bốn Sơn chủ đã tới đây! Hạ đàn chủ là người tài hoa trác tuyệt, các người nên tôn trọng lời sai bảo của ông ta mới được, nếu ai phạm lỗi lầm gì bốn Sơn chủ ta cũng không có thể cứu các người thoát chết được đâu!

Nói xong, y quay người đi luôn, chỉ trong thoáng mắt đã mất dạng liền!

Hồng Yến đứng ngăn người ra giây lát, nhưng y không để ý tới đã có một cái bóng đen nhanh như một làn khói đi theo sau Tĩnh Bình.

Cái bóng đen đó là Hạ Lạc Thiên, chàng thấy Tĩnh Bình chạy thẳng xuống dưới một vực thẳm

Lạc Thiên vội ngừng bước, chàng biết bên dưới chính là chỗ ẩn trú của Tĩnh Bình và thế nào cũng có bố trí cơ quan và máy móc rất hung hiểm, cho nên chàng không theo dõi vội, chỉ mỉm cười một cái rồi quay trở lại Thanh Âm am ở gần đó ngay.

Lúc ấy trống đã sắp điểm canh tư, Lạc Thiên với Thanh Âm lão ni đang ngồi trò chuyện trước ngọn đèn dầu nhỏ. Huyền Tuệ với Huyền Phân thì đứng ở phía sau lưng sư phụ, mồm tím tím cười. Ba thầy trò được Lạc Thiên chữa cho nên bây giờ đã lành mạnh hẳn, những mũi đinh độc nằm ở trong người từ bấy lâu nay cũng đã được Lạc Thiên lấy ra hết. Thanh Âm lão ni khen ngợi chàng hoài và yêu cầu chàng cho biết thân thế và lai lịch.

Lạc Thiên ngẫm nghĩ giây lát rồi mới nói rõ tên họ và lai lịch của mình ra cho ba thầy trò lão ni hay.

Thanh Âm lão ni thở dài một tiếng và nói tiếp:

- Bần ni ở trong ngôi am hoang vu này đã được mười lăm năm, những việc xảy ra trong võ lâm trong mười lăm năm nay bần ni đều không hay biết một tí gì hết. Nhớ lại năm xưa, khi bần ni hành đạo giang hồ đã gặp được Tạ Văn đại hiệp lệnh sư tổ mấy lần, không ngờ một kỳ hiệp đương thời mà lại bị chết một cách ngậm hờn như vậy! Nhưng Tạ đại hiệp lệnh sư với thí chủ tài ba như vậy cũng đủ cho Tạ Văn đại hiệp được ngậm cười nơi suối vàng rồi.

Hai người trò chuyện vài câu mới nói đến chính đề.

Thanh Âm lão ni mới nói tiếp:

- Con khí nhỏ sáu tay của bần ni, trời sinh ra nó bất cứ khí giới sắc bén đến đâu cũng không sao chém chết được nó và bất cứ chất độc gì nó lỡ ăn phải cũng chẳng sao hết, như vậy có thể để cho nó lên vào trong A Tu La Trận để dò la xem những ai đang bị giam giữ ở trong đó để tiện cứu họ thoát nạn, nhưng cần nhất chúng ta phải lấy được cái bản đồ A Tu La Trận thì việc gì cũng giải quyết xong.

Lạc Thiên ngạc nhiên hỏi:

- Thế lão ni vẫn còn giữ lại bản đồ của trận pháp ấy ư?

Thanh Âm lão ni thủng thảng đáp:

- Trận A Tu La muôn phần kỳ ảo, ác độc lạ thường, một hòn đá, một thân cây cũng có máy móc đặc biệt, với đầu óc của lão tặc làm sao mà nhớ hết được? Vả lại muốn phát động oai lực của trận pháp ấy một mình y cũng không đủ nên bần ni đoán chắc là y phải có một bản đồ để căn cứ, bằng không chỉ lỡ bước một cái chính bản thân của y đã bị tai họa trước hết.

Lạc Thiên ngẫm nghĩ giây lát rồi nói tiếp:

- Chỉ mong lời của thần ni không sai thôi!

Thanh Âm lão ni quay đầu lại nhìn người hai đồ đệ rồi lại nói rằng:

- Hai đồ đệ của bản ni tuy võ công hãy còn non nớt, nhưng chúng cũng khôn ngoan và đa mưu lắm kể hơn người thường nhiều như vậy chúng sẽ giúp cho thiếu hiệp một tay.

Lạc Thiên gật đầu đáp:

- Vâng, sau này thế nào cũng phải nhờ vả đến hai hiền muội rất nhiều.

Nói xong, chàng đứng dậy cáo từ.

Năm ngày liền, ngày nào núi Đại Lượng cũng có kẻ địch tới xâm phạm, quần tà của phái Đại Lượng bị thương cũng khá nhiều may nhờ có Lạc Thiên khéo đối phó nên kẻ địch đều bị đẩy lui hết.

Trưa ngày hôm đó, một mình Lạc Thiên ở trong đại sảnh đi đi lại lại, bỗng một tiểu đồng áo xanh bước ra thưa rằng:

- Hiền giờ Sơn chủ đang ở trong thư phòng mời Hạ đàn chủ vào để người hỏi chuyện đây.

Lạc Thiên ngạc nhiên hỏi:

- Sơn chủ đã thành công rồi hay sao?

Tiểu đồng đáp:

- Tiểu nhân không biết, Hạ đàn chủ vào hỏi Sơn chủ sẽ biết ngay.

Lạc Thiên liền theo tiểu đồng vào trong thư phòng đã thấy Tĩnh Bình đứng ở đó nhìn ra ngoài cửa sổ. Nghe thấy tiếng chân người đi tới, y quay mặt trở lại tùm tùm cười.

Tiểu đồng vội rút lui ngay, Lạc Thiên chấp tay chào và hỏi:

- Sơn chủ đã thành công rồi đấy à? Thật là mừng cho Sơn chủ vô cùng!

Tĩnh Bình lắc đầu cả cười đáp:

- Cách ngày giờ thành công còn lâu lắm, từ nay đến ba tháng sau trở đi, lão phu còn phải tiềm tu trong bảy mươi chín ngày, không được phân tâm một chút nào, hễ sơ suất một chút là bị tẩu hỏa nhập ma ngay, cho nên lão phu mới cho mời hiền đệ tới đây để giao phó toàn quyền cho hiền đệ.

Lạc Thiên từ chối đáp:

- Tại hạ khó mà gánh vác nổi trách nhiệm nặng nề như thế, Sơn chủ lựa chọn người hiền khác, để tại hạ được sống cuộc đời tự do như xưa thì tại hạ cảm ơn Sơn chủ vô cùng.

- Gần đây bốn sơn xảy ra rất nhiều chuyện, lão nghe tiểu đồng thừa rõ đã biết hết chuyện, việc làm của hiền đệ khiến ai cũng phải kính phục, lão phu rất tin nhiệm hiền đệ, hà tất hiền đệ phải đòi rút lui như vậy.

- Không phải tại hạ có ý định gì đâu! Nhưng quả thật hoàn cảnh khó xử, cách dùng người và hành sự của bốn sơn trước kia như thế nào, tại hạ đều không hay biết một tí nào cả và bây giờ mỗi khi xảy ra một chuyện lớn đều có liên can đến những việc xưa, khiến tại hạ không biết căn cứ vào đâu mà lần mò hay phán đoán, chỉ sợ lỡ một cái là mọi việc đều hỏng hết..

Chàng chưa nói dứt, Tỉnh Bình đã cười và nói:

- Việc này dễ lắm! Những sổ sách của bốn sơn đều ghi chú rõ những việc cũ, bây giờ lão đã giao Diêm Vương lệnh cho hiền đệ rồi thì hiền đệ cứ tùy tiện mà hành sự, việc gì phải thưa với bẫm nữa?

- Như mấy ngày gần đây cường địch đến xâm phạm bốn sơn, tại hạ chỉ có cách chặn chúng ở ngoài núi thôi chứ không dám dụ chúng vào trong núi để tiêu diệt, vì không biết trận A Tu La của sơn chủ ảo diệu như thế nào nên không dám tự tiện chủ trương.

Tỉnh Bình ngăn người ra giầy lát rồi đáp:

- Không dám nói dối hiền đệ, trận A Tu La còn chưa bày và xếp đặt xong, trận ấy bao la vạn tượng và kỳ ảo vô cùng, vì các vật chưa lấy đủ nên chưa dám động dụng tới nó là thế và cũng vì vậy mà lão phu mới phải nằm một chỗ như thế này.

Bỗng ngoài cửa sổ có tiếng cười nhạt vọng vào. Tỉnh Bình biến sắc mặt, vội giơ tay lên đánh một chuông, liền có một vật gì vừa đen vừa nhỏ như sợi chỉ bay thẳng ra ngoài cửa sổ, ngoài cửa sổ lại có tiếng người vọng vào:

- Mấy mũi đinh Khảm Ly nho nhỏ này thì làm gì nổi ta?

Tỉnh Bình vội phi thân ra ngoài cửa sổ nhưng không thấy có một bóng người nào hết nên y lại biến sắc mặt.

Lạc Thiên nhảy ra theo Tỉnh Bình và nói:

- Thừa Sơn chủ, chắc người này chưa ra khỏi nơi đây đâu, Sơn chủ với tại hạ hai người cứ trầm tĩnh mà tìm kiếm thế nào cũng thấy tung tích của y.

Tỉnh Bình chưa kịp trả lời đã thấy một đại hán áo gấm mình dính đầy máu loãng choạng đi tới, mép rỉ máu tươi, y vừa đi tới chỗ cách hai người chừng hai trượng thì ngã lăn ra đất liền, mồm lẩm bẩm nói:

- Tuyết... Sơn... Nhân... Ma...

Nói xong y liền tắt thở ngay.

Một tiểu đồng áo xanh sắc mặt nhợt nhạt và tỏ đầy vẻ kinh hãi vì giọng run run la lớn:

- Thưa sơn chủ, hai thanh bảo kiếm Can Tương và Mạc Tà bị Tuyết Sơn Nhân Ma cướp mất rồi.

Tĩnh Bình mắt lộ sát khí quát hỏi:

- Lão tặc ấy chạy về phía nào thế?

Tiểu đồng ngập ngừng đáp:

- Tuyết Sơn Nhân Ma có dò hỏi Minh nhi, Ô lão tiền bối hiện giờ ở đâu, bắt buộc Minh nhi phải nói rõ sự thực cho y nghe nên y đã chạy về phía Tung Sơn rồi.

Tĩnh Bình sầm nét mặt lại, cười nhạt nói tiếp:

- Y có đi tới chân trời, lão phu cũng phải đuổi cho kịp mới thôi.

Nói xong y liền rời khỏi núi định đuổi theo luôn. Lạc Thiên thấy vậy vội gọi:

- Sơn chủ không nên nóng nảy như thế và cũng không nên rời khỏi núi này đi đâu hết!

Tĩnh Bình ngăn người ra trở mắt lên hỏi:

- Tại sao?

- Tuyết Sơn Nhân Ma lấy trộm bảo kiếm rồi đi luôn chứ không dám đấu với Sơn chủ mà bỏ đi ngay như vậy, hiển nhiên là y có ý muốn dụ Sơn chủ rời khỏi Đại Lượng...

- Lão quý Tuyết Sơn địch sao nổi lão phu? Lão phu tự tin chỉ ra tay đấu một cái là có thể bắt được y ngay.

Lạc Thiên nghiêm nghị nói tiếp:

- Biết đâu y đã mưu toan với các cao thủ của chính phái khác để dụ Sơn chủ rời khỏi bốn sơn rồi liên tay với nhau mà vây đánh Sơn chủ, như vậy dù Sơn chủ có võ nghệ cao cường đến đâu cũng khó địch nổi nhiều người như thế.

Tĩnh Bình nghe nói ngăn người ra nghĩ thầm: "Y nói cũng có lý."

Nhưng y vẫn còn tức tối nên cười nhạt đáp:

- Dù đối phương có liên tay vây đánh, lão phu cũng không sợ gì chúng cả.

- Lúc này không phải là lúc thị tài. Sơn chủ đã tự nhận võ nghệ của mình là vô địch trên võ lâm rồi, như vậy Sơn chủ hà tất phải bế quan luyện tập võ học huyền bí với bày trận A Tu La làm gì nữa?

Tĩnh Bình không ngờ Lạc Thiên lại hỏi trắng trợn như vậy, mặt đỏ bừng càng tức giận thêm.

Lạc Thiên lại nói tiếp:

- Người trong cuộc bao giờ cũng mê man, người đứng cạnh bao giờ cũng sáng suốt hơn, nếu Sơn chủ rời khỏi bốn sơn sẽ bị nguy hiểm ngay tức thì.

Mấy lời nói đó làm cho Tĩnh Bình giật mình kinh hoảng.

Đáng lẽ Tĩnh Bình bỏ đi như thế thật là một dịp may cho Lạc Thiên để thừa cơ hạ thủ, nhưng tại sao chàng lại ngăn cản y như vậy?

Thì ra chàng là người rất khôn ngoan, trước khi chưa biết rõ tất cả những sự sắp đặt của núi Đại Lượng này nên chàng không dám mạo hiểm vội, lỡ ra vì thế mà khiến Lâu Ung các người bị toi mạng thì có phải là hối hận vô cùng không? Huống hồ chàng ngăn cản như thế lại càng được Tĩnh Bình thêm tin tưởng ở chàng hơn nữa.

Tĩnh Bình ngẫm nghĩ giây lát rồi hỏi tiếp:

- Theo ý kiến của hiền đệ thì ngu huynh nên xử trí như thế nào?

Lạc Thiên đáp:

- Việc này khỏi cần Sơn chủ phải bận tâm, tại hạ chỉ đặt một mưu kế nhỏ nhỏ đủ khiến cho lão già Tuyết Sơn phải quay trở lại núi Đại Lượng này ngay, lúc ấy chúng ta cứ việc sửa soạn sẵn câu móc để bắt cá mà lấy lại song kiếm...

- Kế của hiền đệ như thế nào?

- Sơn chủ khỏi cần phải hỏi vội, trong khoảng thời gian bảy bảy bốn chín ngày ấy tại hạ sẽ hiến cả người lẫn bảo kiếm cho Sơn chủ, nhưng trong thời gian này hành động của tại hạ rất kỳ lạ và lệnh ra rất nghiêm, mong sơn chủ đừng có cản trở...

- Lão bạn nghiên cứu võ công của cuốn bí kiếp thì làm gì còn có thời giờ mà ra đây để cản trở việc làm của hiền đệ? Ngoài lão phu ra không ai có quyền cản trở hiền đệ hết.

- Nếu được như vậy thì hay lắm, bằng không thì tại hạ sẽ lẳng lặng rút lui và nhường ngôi cho người khác ngay.

Nói xong, chàng nhìn cái xác của đại hán nằm ở dưới đất mà nói tiếp:

- Tại sao lão già Tuyết Sơn lại tự tiện vào được trong lòng núi Đại Lượng như vậy? Vì thế tại hạ nghi ngờ bên trong thế nào cũng có nội gian hoặc có người của lão quỷ sai đến nằm vùng, tại hạ quyết sẽ điều tra cho ra việc này mới được!

- Lão phu cũng nghĩ như vậy!

- Mời Sơn chủ hãy vào nhà trong yên nghỉ, để tại hạ làm nốt mấy việc.

Nói xong chàng chấp tay chào Tĩnh Bình rồi bước đi ra ngoài đại sảnh ngay.

Lạc Thiên sử dụng Diêm Vương lệnh để sai các tay cao thủ ra khỏi núi, chàng chia ra làm năm đường để theo dõi Tuyết Sơn Nhân Ma, dò xét tình hình của kẻ địch ở bên ngoài và dặn bảo mỗi người một vài mưu kế chàng không ngờ hành động này của chàng đã bị Tĩnh Bình ngấm ngầm trông thấy, lòng khâm phục và ghen tài của y đã khiến y muốn tiêu diệt chàng ngay tức thì.

Quý vị nên rõ những thủ lãnh võ lâm nhất là những tay kiêu hùng hắc đạo đều không muốn người khác tài ba hơn mình. Khi cần người thì chúng coi người đó là tâm phúc, tới khi thành công rồi thì chúng sẽ không ngần ngại gì mà ra tay giết chết luôn, không luyến tiếc chút nào.

Lạc Thiên đã biết Tĩnh Bình núp ở trong bóng tối để xem hành động của mình nhưng chàng giả bộ không biết, chàng xem xét lại cuốn sổ ký sự hồi lâu rồi ngẩng mặt lên nói với tên thủ hạ đứng cạnh rằng:

- Người đi mời Vu Báo Phi lão sư, bảo một canh giờ sau mời ông ta tới nghị sự sảnh, bốn tọa có việc thỉnh giáo.

Đại hán ấy vâng lời đi luôn.

Lạc Thiên lại dặn bảo tiếp một đại hán cầm đao còn đứng đó:

- Người đi thỉnh Hà Vạn Tuyên lão sư, hai canh giờ sau tới đây gặp bốn tọa, hiện giờ bốn tọa cần phải gặp Sơn chủ.

Đại hán ấy cũng vâng lời đi luôn.

Trong đại sảnh có một bức Bích Họa Hồ Tiểu Sơn Lâm, đắp bằng đất, họa sĩ rất khéo tay, con hồ đó y trông y như là hồ thật vậy.

Trong đôi mắt hồ có đôi người sáng quắc đang ngắm nhìn Lạc Thiên, đôi mắt ấy chính là của Tĩnh Bình. Y nghe thấy Lạc Thiên nói như vậy, ngạc nhiên vô cùng bụng bảo dạ rằng: "Không hiểu y có việc gì nữa mà muốn gặp ta cấp bách như vậy?"

Tuy y không hiểu tại sao Lạc Thiên lại muốn gặp y ngay, nhưng y vẫn vội quay trở về chỗ riêng ở trong rừng.

Lạc Thiên ngồi trên ghế phủ da hổ rồi từ từ đứng dậy đưa mắt liếc nhìn bức tranh Bích Họa một cái rồi cười nhạt một tiếng hình như chàng đã biết rõ sự bí mật của bức tranh ấy rồi.

Chàng từ từ đi ra khỏi nghị sự sảnh và tiến thẳng vào trong rừng để tìm gặp Tĩnh Bình, vừa gặp mặt y chàng đã vội vàng hỏi ngay:

- Tại hạ có một việc này chưa được rõ, mong Sơn chủ cho hay. Môn võ học huyền bí mà Sơn chủ đang bế quan nghiên cứu ấy là võ công gì thế?

Thấy Lạc Thiên hỏi một cách trắng trợn như vậy, Tĩnh Bình cũng phải kinh ngạc và đáp:

- Hiền đệ có cần lão trả lời thành thực vấn đề này cho hiền đệ hay không?

Với vẻ mặt nghiêm nghị, Lạc Thiên khẽ gật đầu một cái.

Tĩnh Bình ngẫm nghĩ giây lát rồi nói:

- Gần đây lão phu mới kiếm ra được hai cuốn bí quyết. Một là kỳ trận A Tu La, vì bên trong có nhiều điều nghi nan huyền ảo lắm, nhất thời lão phu chưa thể lãnh hội hết được cho nên mới cần phải tìm tu để nghiên cứu, còn một cuốn nữa, bên trong của nó có một môn nội công đã thất truyền lâu năm và một pho kiếm thuật chấn kinh võ lâm.

- Nhất định phải bốn mươi chín ngày mới nghiên cứu xong hay sao?

Tĩnh Bình càng ngạc nhiên thêm vội hỏi:

- Sao hiền đệ lại hỏi như thế?

- Nếu trong thời gian bốn mươi chín ngày đó mà Ô Phùng tới bốn sơn, thử hỏi Sơn chủ, lúc đó hậu quả sẽ ra sao?

Tĩnh Bình nghe nói cả kinh, bụng bảo dạ rằng: "Lời nói đó quả thật rất có lý, hiện giờ ta vẫn còn đang bị nọc độc bò cạp của Ô Phùng kiềm chế, nếu y tới đây trong thời gian này, sai bảo lũ bò cạp tấn công lên ta, như vậy có phải là bao nhiêu công lao của ta đều hóa thành công dã tràng xe cát hết hay sao, mà chưa biết chừng ta còn bị tẩu hỏa nhập ma là khác..."

Nghĩ tới đó y liền toát mồ hôi lạnh ra, nghĩ giây lát rồi y mới trả lời tiếp:

- Lão phu chưa suy nghĩ tới vấn đề đó, điều này rất phải... phải lắm...

Y là người rất tự phụ nên không nói ra câu sợ hãi, nhưng Lạc Thiên đã biết rồi nên chàng thở dài một tiếng rồi nói tiếp:

- Xem như vậy tại hạ phải rời khỏi núi một phen mới được!

Tĩnh Bình ngạc nhiên hỏi lại:

- Trong lúc cường địch dòm ngó bốn sơn, sao hiền đệ lại bỏ đi như thế?

Lạc Thiên lắc đầu mỉm cười đáp:

- Kẻ địch ở ngoài núi chỉ có tiếng chứ không có miếng, bây giờ trên giang hồ đang thịnh đồn là Ô Phùng đến Tung Sơn gây sự với phái Thiếu Lâm, đã có nhiều cao thủ của chính phái đi tới đó. Phen này tại hạ rời khỏi núi, một mặt khuyên phái Nga Mi gây hấn với các phái khác, một mặt sẽ phao tin đồn là Sơn chủ sẽ dẫn các thuộc hạ đi Khang Lư để làm loạn thị thính của mọi người, kẻ địch ở ngoài núi chưa biết rõ hư thực của núi Đại Lượng này, tất nhiên chúng sẽ không dám mạo hiểm vào trong này mà thử thách, nên theo ý tại hạ thì sơn chủ khỏi cần phải đợi chờ đến ba ngày sau mới bề quan tiếm tu, cứ càng nhanh càng hay, làm thế nào cho chóng thành công, đừng có trì hoãn nữa, trong một thời gian ngắn, tại hạ thế nào cũng trở về núi Đại Lượng.

- Nghe hiền đệ nói lão phu mới tỉnh ngộ, lão phu đi nghiên cứu võ công ngay đây, mọi thứ đều nhờ ở hiền đệ nhé!

Không ngờ Tĩnh Bình là tay khôn ngoan lão luyện như thế mà cũng bị trúng kế của Lạc Thiên, y nói như vậy xong, liền vội vàng chạy xuống vực sâu tức thì.

Lạc Thiên ngắm ngẫm theo sau trông thấy Tĩnh Bình xuống tới dưới vực thẳm rồi trong lòng mới yên vội quay trở về Thanh Âm am nói rõ đầu đuôi câu chuyện cho am chủ hay.

Lão ni nghe xong, ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao thí chủ lại phải rời khỏi núi này một phen như vậy?

Lạc Thiên đáp:

- Tại hạ đã nghĩ kỹ rồi, dù có lấy được bản đồ A Tu La đi nữa, nếu không có cách gì kiếm chế Kim Tiền Đào Hoa Độc Chương với Ngũ Sắc Trùng Tầm thì khó mà cứu được những người đang bị giam giữ ở đó thoát nạn được.

Lão ni gật đầu đáp:

- Thí chủ nói rất phải! Nhưng không biết thí chủ đi đâu mà kiếm ra được người khắc chế hai thứ độc vật đó?

- Năm xưa gia sư quen biết rất nhiều kỳ tài dị sĩ, nên tại hạ biết Dân Sơn Nhị Độc là người may ra có thuốc có thể kiềm chế nổi Kim Tiền Đào Hoa Độc Chưởng.

- Cái tên Dân Sơn Nhị Độc, bản ni nghe nói từ lâu, dù anh em y có thuốc khắc chế được Đào Hoa Độc Chưởng thật, nhưng cũng chưa chắc có thuốc trừ nổi Ngũ Sắc Trùng Tầm.

- Bây giờ trên thiên hạ này chỉ có một người có thể giải được Ngũ Sắc Trùng Tầm thôi, người đó là Hắc Y Huyền Nữ Hân Huyền Vy.

Lão ni nghe nói, mặt lộ vẻ kinh ngạc hỏi tiếp:

- Miêu Lãnh Song Nghiêu là Thánh chủ của Bách Trùng, không phải là chính mà cũng không phải là tà, làm sao mà lệnh sư có thể quen biết được với y thì.

Mười lăm năm nay, Thanh Âm lão ni chưa hề bước ra khỏi Thanh Âm am đến nửa bước nên không hề biết một tí gì về giang hồ cả cho nên mới hỏi Lạc Thiên như vậy.

Lạc Thiên thở dài một tiếng và nói:

- Gia sư với Hắc Y Huyền nữ là ân hay oán thì khó mà nói rõ được, nhưng tại hạ vẫn cứ đi yêu cầu bà ta một phen, vẫn biết là khó đấy, nhưng tại hạ vẫn không ngại.

- Bản ni xin chúc thí chủ thành công, còn việc thí chủ đã giao phó thì bản ni sẽ xin tận lực hoàn thành.

Lạc Thiên cáo từ đi ra ngoài am, đột nhiên thấy trong rừng trúc có hai thiếu nữ xuất hiện, Huyền Tuệ và Huyền Phân tỏ vẻ luyện tiếu và má đỏ bừng, Huyền Tuệ cất giọng u oán gọi chàng một tiếng:

- Đại ca!

Lạc Thiên ngẩn người ra hỏi lại:

- Hiền muội có việc gì muốn nói với ngu huynh thế?

Huyền Tuệ đáp:

- Đại ca sắp phải đi xa, mong đại ca hãy thận trọng, chẳng hay bao giờ đại ca mới trở về?

Lạc Thiên mỉm cười đáp:

- Chỉ trong một thời gian ngắn, ngu huynh sẽ quay về tới liền.

Huyền Phân liền chầu môi xen lời hỏi:

- Trong khi đại ca đi vắng nhớ chị em tiểu muội không đủ sức bảo vệ lấy thân thì sao?

Lạc Thiên nghe nói chân chừ giầy lát rồi đáp:

- Nếu vậy, ngu huynh sẽ truyền thụ cho hai tiểu muội mấy thể thân pháp và kiếm thức, tuy không phải là tuyệt học chấn kinh võ lâm nhưng dùng để bảo vệ lấy thân thể thì có thừa.

Nói xong, chàng liền bẻ một cành trúc dài chừng ba thước rồi chàng lấy cành trúc đó làm kiếm để dạy hai nàng.

Chàng dạy tất cả chỉ bảy thức mà thôi và nói với hai nàng rằng:

- Đây là kiếm thức và bộ pháp hợp dùng, đem nó ra thi thố cũng được.

Nói xong, chàng biểu diễn lại một lần nữa, thấy hai nàng đã gật đầu tỏ vẻ hiểu biết rồi, chàng liền quay mình đi luôn, vừa đi chàng vừa nói:

- Hai vị hiền muội nên giữ gìn lấy sức khỏe.

Chỉ trong nháy mắt thân hình của chàng đã biến mất dạng.

oOo

Ở ngoài Hình Đường có treo hai cái đầu lâu của Vũ Bảo Long với Hạ Vạn Truyền, tội của chúng là người của Tuyết Sơn Nhân Ma phái đến nằm vùng, mới vừa phát giác ra, bị xử tử như vậy!

Nước cờ ấy của Lạc Thiên đi rất cao, bề mặt là tận lực giúp sức cho Tĩnh Bình nhưng sự thực đã gây thù địch cho y, khiến cho các bộ hạ của y chán nản, không ai dám trung thành với y nữa!

Trên đường núi, người ta thấy có một cái bóng đen đi nhanh như điện chớp, cái bóng đen ấy đang lướt xuống thung lũng, lúc tới lưng chừng đã giở khinh công tuyệt mức ra mà nhẹ nhàng hạ xuống dưới đáy.

Đang lúc ấy bỗng có một giọng nói rất âm trầm kêu gọi:

- Có phải là Lạc thiếu hiệp đấy hay không?

Cái bóng đen nọ nghe mấy tiếng kêu gọi đó rất quen thuộc liền đáp:

- Vị nào gọi tại hạ đấy?

- Tôi đây! Miêu Tích Thọ đây mà!

- Miêu đại thúc đây à? Đại thúc ở đâu tới thế? Có phải ở trong Lư Toàn Cốc có việc gì xảy ra đây không?

Vì chàng biết không khi nào Độc Tú Phong Vân Cái Miêu Tích Thọ lại vô cớ tới Đại Lượng như vậy và Tích Thọ thế nào cũng được gặp Cái Môn trưởng lão Hồng Hoàn rồi, bằng không sao y lại biết mình rời khỏi Đại Lượng trong lúc này?

Tích Thọ liền đáp:

- Trong Lư Toàn Cốc được Trần đại hiệp xếp đặt nên bây giờ đã biến thành đảo nguyên ở ngoài đời và luôn luôn được người của bốn bang phi báo cho hay là thiếu hiệp giở tài hoa của mình ra và bây giờ đã được Tỉnh Bình tin cậy, Lan cô nương mừng rỡ vô cùng nhưng..

Lạc Thiên nghe tới đó giật mình kinh hãi, mặt biến sắc liền hỏi lại:

- Có phải Lan cô nương bị chuyện gì không hay?

Tích Thọ thở dài một tiếng bụng bảo dạ rằng: "Có ngờ đâu hai thầy trò y cũng đều đi vào một con đường, chữ tình thật là hại người vô cùng", nên y vội đáp:

- Lan cô nương vẫn được bình yên xin thiếu hiệp đừng có lo âu nhưng ông cháu Cốc cô nương với với Điền Trì Điều Tú các người khi giáng lâm Lư Toàn Cốc vì không được kín đáo nên giữa đường bị kẻ địch đánh lén, khi tới Lư Toàn Cốc, Cốc cô nương đột nhiên bị bệnh nặng sắp chết đến nơi, may nhờ có miếng Thiên Niên Hà Thủ Ô của Điều Tú mới thoát chết, cho nên Lan cô nương mới sai kẻ ăn mày này tới đây mời thiếu hiệp mau mau về cứu chữa cho.

Nói xong y bấm đốt ngón tay tính toán giây lát rồi nói tiếp:

- Chỉ còn bảy ngày nữa thôi, nếu thiếu hiệp không về kịp thì không sao cứu được cô ta thoát chết.

Lạc Thiên rất khó xử, ngẫm nghĩ một hồi lâu rồi ngẩng mặt lên gượng cười nói:

- Nếu vậy kế hoạch của tại hạ phải thay đổi hết.

Chàng lại cúi đầu suy nghĩ một hồi lâu mới nghĩ ra được một cách hộ cứu rồi nói tiếp:

- Miêu đại hiệp làm ơn đi thưa với Hồng trưởng lão mau cho năm người tới đây ngay.

Tích Thọ vâng lời, vội vàng đi luôn.

Một lát sau, y dẫn năm tay cao thủ của Cái Bang tới. Lạc Thiên dặn bảo từng người một. Năm người đó vâng lời đi luôn.

Rồi chàng cùng Tích Thọ quay trở về Lư Toàn Cốc ngay.

Trong khi đi đường chàng có kể chuyện cho Tích Thọ hay và chàng mới biết trên giang hồ đồn đại những chuyện của Ô Phùng, Đại Lượng và Nga Mi khác hẳn sự thực rất nhiều! Hai người cũng không muốn nhiều sự nên suốt dọc đường cứ dặn bảo việc làm cho các đệ tử của Cái Bang thi hành rồi cả hai cùng giong hết tốc lực khinh công ra đi. Chỉ một ngày, một đêm hai người đã tới Tam Giáp của Trường Giang. Lúc ấy trống canh vừa gõ canh ba, Lạc Thiên với Tích Thọ đã đi tới Vu Sấm động, Tích Thọ vừa cười vừa nói:

- Thiếu hiệp, chúng ta đi một ngày một đêm rồi, cũng phải tìm chỗ nghỉ chân đã, tại hạ có một hũ rượu, một gói thịt khô, chúng ta cùng nhậu nhẹt một bữa rồi hãy tiếp tục đi, chẳng hay thiếu hiệp nghĩ sao?

Lạc Thiên gật đầu đáp:

- Tạ hạ cũng thấy mỗi mệt rồi.

Thế rồi hai người đưa mắt nhìn về phía trước thấy nơi cách đó không xa có một ngôi miếu, miếu đó là Thần Nữ Miếu, Lạc Thiên đột nhiên kinh hãi kêu ủa một tiếng và nói:

- Lạ thật! Không ngờ Thần Nữ miếu này lại là nơi tàng long ngoạn hổ, xem như vậy chúng ta cũng không có thì giờ mà nghỉ ngơi và nhậu nhẹt nữa đâu!

Lạc Thiên đi nhanh như điện chớp, tiến thẳng tới Thần Nữ Miếu để xem ba người kia là ai.

Tích Thọ cũng vội theo sau, khi tới nơi hai người liền nhảy lên trên cây cao ở phía sau miếu, liền trông thấy miếng đất trống ở phía sau có mười mấy người đang đứng nơi đó.

Nhờ có ánh trăng, hai người trông thấy rõ mặt của bọn người ấy.

Thì ra bọn người đó là Khương Huân Tổ, Bang chủ của Tam Nguyên Bang, cánh tay phải bị gãy đã nối lại, con y là Khương Thiệu Nghiệp đang đứng ở bên cạnh.

Người đứng đối diện Khương Huân Tổ là Tam Tài Cát Chủ ở hậu sơn núi Nga Mi, còn ba người nữa đứng cạnh Cát chủ, chúng đang trò chuyện với nhau, Lạc Thiên thấy vậy liền ngẩn người ra, vì ba người đó chính là Hỏa Nhãn Kim Châu Lâm Mộc, thủ lĩnh của Tam Diêm Hội với một đôi thiếu niên nam nữ mà chàng đã từng gặp ở trên bờ sông Bành Trạch rồi.

Thiếu nữ ăn mặc quần áo y như lần chàng đã trông thấy, da nàng trắng như tuyết, cử chỉ rất tao nhã và dáng hoàng còn thanh niên thì gương mặt rất anh tuấn nhưng trông rất gian xảo.

Những người đứng quanh đó là Lữ Nguyên Cự của phái Ngũ Đài, Hỏa Kỳ Luân Gia Hiếu của phái Hoa Sơn, Đồ Long Đào Lý Thế Hoài, anh em La Long, La Phùng của phái Điểm Thương và mấy nhân vật không tên tuổi.

Tam Tài Cát Chủ lên tiếng nói:

- Nghe nói Khúc Tĩnh Bình đã dẫn người đi Khang Lư để so tài với Hách Liên Yên Hầu rồi, còn Ô Phùng vì tìm kiếm con gái cưng của mình đã xung đột với phái Thiếu Lâm. Bây giờ trong võ lâm là lúc đa sự, ý của lão là muốn đợi cho bọn họ, hai bên bị toi bồi rồi mình mới ra tay, như vậy có phải là chúng ta đã thu lợi một cách vẻ vang như ngư ông đắc lợi không?

Huân Tổ liền đáp:

- Tuy chúng ta muốn như vậy thật nhưng chưa chắc chúng ta được toại nguyện đâu, vừa rồi Khương mỗ phát hiện có người đang ngấm ngấm theo dõi chúng ta.

Tam Tài Cát Chủ nghe nói vậy liền trầm giọng hỏi:

- Ai thế?

Lâm Mộc cười nhạt đáp:

- Bất cứ là ai, điều này chúng ta không cần để ý tới, chúng có tới đây chỉ là tự dẫn thân vào chỗ chết mà thôi! Tại sao tới giờ này Từ lão tiên bối chưa thấy tới nhỉ?

Đôi thiếu niên nam nữ kia đưa mắt nhìn nhau một cái, rồi thiếu niên ngẩng mặt lên trời cười nhạt một tiếng xen lời hỏi:

- Chỉ sợ tối hôm nay chúng ta chưa chắc được bình yên mà rời khỏi Thần Nữ Miếu này thôi!

Thấy y nói như vậy, Quần tà đều giật mình kinh hãi, mấy chục người đều trở mắt lên nhìn y, y vẫn tỏ vẻ lạnh lùng như thường.

Thiệu Nghiệp trợn ngược đôi lông mày lên kêu hừ một tiếng vẻ mặt tức giận, đang định nổi khùng thì bỗng thấy thiếu nữ nọ liếc mắt nhìn y, nên y không dám nổi khùng nữa, chỉ ho khan một tiếng và hỏi:

- Cao huynh nói như thế là có ý gì?

Thiếu niên ấy đưa mắt nhìn Thiệu Nghiệp một cái, rồi hỏi lại:

- Xin hỏi Thiếu bang chủ, mục đích chuyến đi này của chúng ta là gì?

Thiệu Nghiệp ngạc nhiên đáp:

- Mục đích chuyến đi này của chúng ta là tìm bọn giặc đã dùng kiếm đả thương gia phụ để trả thù.

- Nợ máu phải trả bằng máu, đó là luật lệ chính đáng của võ lâm, nhưng bữa nợ thiếu bang chủ giết chết bao nhiêu người như vậy, chẳng lẽ Thiếu bang chủ lại cấm những người đó tới kiếm mình để trả thù hay sao?

Bồng có một giọng nói rất lạnh lùng từ trong bóng tối vọng ra hỏi:

- Ai dám tới đây tầm thù?

Tiếng nói đó vừa chấm dứt, mọi người đã trông thấy hai bóng người nhanh như chim cắt ở trên không lướt xuống.

Mọi người nhìn kỹ mới hay đó là Bạch Y Tú Sĩ Lý Như Uyên và một ông già gầy gò trông như một con hạc vậy.

Hai mắt của ông già đó rất sáng, cổ dài, trán nhỏ và bóng nhoáng, mồm vầu răng lộ, mình mặc một cái áo bào lớn trắng rộng, lưng đeo một đôi trường kiếm.

Lạc Thiên đã nhận ra ông già đó chính là Tuyết Sơn Nhân Ma, đôi kiếm đeo ở trên vai của ông ta chính là Can Tương và Mạc Tà mà y đã cướp được của Tỉnh Bình.

Tuyết Sơn Nhân Ma vừa hiện thân, quần tà đều chấp tay chào, chỉ riêng đôi thanh niên nam nữ kia vẫn đứng yên, hình như không coi ông ta vào đâu cả vậy!

Nhân Ma đưa mắt nhìn hai thiếu niên nam nữ ấy hồi lâu. Thiệu Nghiệp thấy vậy liền cười nhạt một tiếng rồi xen lời nói:

- Cao huynh, Cao cô nương, tại hạ xin giới thiệu cho hai vị biết, đây là Tuyết Sơn Từ lão tiền bối!

Thiếu niên vội chấp tay vái chào và khẽ nói:

- Hân hạnh.

Nhưng mặt y vẫn có vẻ khinh khỉnh không thèm nhìn Nhân Ma.

Nhân Ma dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng rồi với giọng thật lạnh lùng nói:

- Chắc hai vị là môn hạ của một cao nhân cái thế nào thì phải, lão phu rất lấy làm hân hạnh được gặp hai vị, xin hai vị cho biết lai lịch!

Giọng nói tuy ôn tồn, nhưng thật sự y đã chuẩn bị sẵn, nếu biết hai người không phải là môn đệ của một nhân vật nào thì y sẽ ra tay giết chết họ ngay tức thì.

Thiếu niên họ Cao tùm tùm cười đáp:

- Lai lịch sư môn của tại hạ không thể nào nói cho ai biết được, xin lão tiền bối lượng thứ cho!

Nhân Ma nghe nói ngẩn người ra không biết xử trí như thế nào cho phải, ra tay giết chúng cũng không phải mà không ra tay giết chúng cũng không nên.

Tam Tài Cát Chủ thấy tình thế như vậy liền cười ha hả nói:

- Từ lão sư, chuyến đi Đại Lượng của lão sư đã làm cho võ lâm chấn động, khiến Khúc Tĩnh Bình mất hết hồn vía, nghe nói lão sư đã lấy được hai thanh bảo kiếm Can Tương và Mạc Tà, song kiếm này Tĩnh Bình coi như là tính mạng của y vậy, chuyến đi này của lão sư thực sự là có kết quả rất lớn lao.

Nhắc tới việc đi Đại Lượng, Tuyết Sơn Nhân Ma tỏ vẻ đắc chí vô cùng, liền quay nhìn Tam Tài Cát Chủ mà đáp:

- Không những cướp được song kiếm mà thôi, lão phu lại còn lấy được bản đồ bí mật của A Ta La trận thức nữa.

Nói xong, y lớn tiếng cả cười. Tiếng cười của y nghe rất chướng tai.

Thiếu niên họ Cao cười nhạt một tiếng và nói:

- Chưa chắc đã dễ như thế đâu!

Tuyết Sơn Nhân Ma liền biến sắc mặt, vội quát hỏi:

- Người nói gì?

Thiếu nữ áo xanh đột nhiên tùm tùm cười và đỡ lời:

- Đó là gia huynh có lòng tốt với ông, tại sao ông lại giận dữ như thế? Như vậy thật là không xứng là một cao nhân nổi tiếng trong võ lâm, Tĩnh Bình đã đùa giỡn với ông mà ông cũng không hay, nếu để chuyện này đồn ra bên ngoài thì ông không những bị hổ thẹn không cùng mà còn mất hết uy danh!

Tiếng nói của nàng rất dịu dàng nghe rất bùi tai.

Nhân Ma liền biến sắc mặt, nhất thời y không biết lời nói của thiếu nữ áo xanh kia là giả hay là thực?

Quần tà nghe nói như vậy cũng ngạc nhiên, ngẩn người ra mà nhìn nhau.

Thiếu nữ lại nói tiếp:

- Ông thử xem song kiếm của ông có phải là Can Tương và Mạc Tà thật hay không đã?
Nhân Ma nghe nói vội rút hai thanh kiếm ra xem.

Thiếu nữ thấy vậy vừa cười vừa nói tiếp:

- Nghe đồn Can Tương, Mạc Tà sắc bén vô cùng, chém sắt chặt đá như chém vào đậu hủ vậy, ông không tin lời tôi thì hãy thử đi mà xem, sẽ biết thật hư liền!

Nhân Ma cười nhạt một tiếng, giơ kiếm bên tay phải lên chém luôn vào thân cây cổ thụ ở cạnh đó một nhát, chỉ nghe thấy kêu "bộp" một tiếng, thân kiếm đã cắm ngập vào thân cây cổ thụ, Nhân Ma cảm thấy cánh tay tê tái, mặt tỏ vẻ kinh hãi vô cùng.

Cảm giác này chỉ có một mình Tuyết Sơn Nhân Ma mới thể hội ra mà thôi, y càng tức giận thêm rút thanh bảo kiếm Can Tương ấy ra, giơ lên gần mắt để nhìn kỹ xem, quả thực lưỡi kiếm đã sứt mẻ như răng cưa.

Sự thực đã như lời nói của thiếu nữ áo xanh, như vậy thanh kiếm Mạc Tà cũng là kiếm giả nốt.

Tuyết Sơn Nhân Ma tức giận đến râu dựng ngược và ném hai thanh kiếm vào thân cây cổ thụ cùng một lúc, cả hai thanh kiếm ấy đều bị cắm ngập cán.

Lạc Thiên thấy vậy lắc đầu thở dài và bụng bảo dạ rằng: "Khúc Tĩnh Bình quả thật là một tên đại gian giảo, thảo nào mà thanh kiếm bị mất trộm y giả bộ làm như tức giận vô cùng nhưng sau khi mình khuyên bảo y vài câu thì y lại nguôi ngoai ngay, và cũng không cần truy cứu tại sao Tuyết Sơn Nhân Ma lại lên được vào trong núi Đại Lượng."

Nghĩ tới đó chàng toát mồ hôi lạnh ra và nghĩ tiếp: "Ta đã nói khoác với Tĩnh Bình là thế nào ta cũng sẽ lấy lại được hai thanh kiếm và dụ Tuyết Sơn Nhân Ma lao đầu vào lưới. Nhưng bây giờ kế hoạch đó của ta phải thay đổi mới được."

Lúc ấy Tuyết Sơn Nhân Ma đã nguôi cơn giận, quay đầu lại nói với anh em họ Cao rằng:

- Nếu không được hiền huynh muội cho hay thì lão suýt nữa là mắc hõm lão tặc Khúc Tĩnh Bình nhưng tại sao hiền huynh muội lại biết hai thanh kiếm này là kiếm giả.

Thanh niên họ Cao chỉ mỉm cười chứ không trả lời.

Thiếu nữ đưa mắt nhìn Tuyết Sơn Nhân Ma một cái rồi đáp:

- Lý do này rất giản dị nhưng vì người trong cuộc bao giờ cũng mê man nên không hay biết đó thôi. Tĩnh Bình là một nhân vật rất quan trọng của đương kim võ lâm và cũng là

hoàn vũ nhất tuyệt, y là người rất nham hiểm, núi Đại Lượng bố trí đầy những cạm bẫy như vậy, khi nào người ngoài tới nơi mà y lại không hay biết...

Tuyệt Sơn Nhân Ma vội đỡ lời và hỏi:

- Cô nương bảo Khúc lão tặc đã biết trước lão phu thế nào cũng tới núi Đại Lượng nhưng y lập mưu kế như thế này để làm chi?

Thiếu nữ tủm tủm cười đáp:

- Ai chả biết lệnh cao túc đã bị con bò cạp của Ô Phùng cắn, tuy bây giờ chưa nguy hiểm nhưng dư độc vẫn còn lại...

Bạch Y Tú Sĩ Lý Như Uyên nghe nói càng hoảng sợ thêm liền bưng bả dạ rằng: "Đôi mắt của thiếu nữ này lợi hại thật! Trước mặt mọi người mà y thị đem chuyện này nói ra, thật là sỉ nhục khôn tả..."

Nghĩ tới đó y cảm thấy hổ thẹn vô cùng, y lại nghe thiếu nữ nọ nói tiếp:

- Hiển nhiên kẻ thù chính của các hạ không phải là Tĩnh Bình mà là Ô Phùng! Ô Phùng hiện giờ không có ở Đại Lượng dù các hạ có muốn trở mặt với Khúc Tĩnh Bình cũng không có lý do gì, sau đó các hạ nhận thấy là đã trộm được đôi bảo kiếm và bản đồ của A Tu La Trận nên tưởng là không phụ chuyển đi này nên mới quyết tâm rút lui như thế, ngờ đâu tất cả các hành vi của các hạ đều không qua được tai mắt của y!

Tuyệt Sơn Nhân Ma thấy thiếu nữ đoán việc đúng như vậy, y cũng phải kinh hoàng và cũng phục tài năng nọ là khác.

Thiếu nữ lại nói tiếp:

- Tĩnh Bình lại đoán biết các hạ được song kiếm này rồi thế nào cũng đi Tung Sơn để tìm kiếm Ô Phùng mà trả thù, y định mượn sức của các hạ diệt trừ Ô Phùng hay là các hạ bị Ô Phùng giết chết, một trong hai người nào chết y cũng thỏa mãn hết, vì mục đích của y chỉ muốn mượn đao giết người để bớt cường địch thôi.

Nhân Ma vừa nghe vừa biến sắc luôn. Y cảm hờn Tĩnh Bình khôn tả liền cười nhạt một tiếng và trả lời:

- Không ngờ lão ra giang hồ lâu nay, mà bây giờ lại bị vấp ngã như thế, cô nương đoán việc thật tinh tường lão phu rất lấy làm khâm phục!

Đang lúc ấy trên cây cổ thụ bỗng có mấy tiếng cười nhạt vọng xuống, rồi tiếp theo đó có ba cái thân hình đồ sộ, nhanh như chim cắt nhảy xuống.

Ba người ấy đều dùng khăn đen bịt mắt, khi nhảy tới đất không hề gây ra một tiếng động nào hết.

Cả ba đứng xếp hàng ngang chẳng nói chẳng rằng không khác gì ba con quỷ nhập tràng, khiến ai trông thấy cùng phải rùng rợn.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>